

[Miljøministeren]

er i opposition til regeringen, giver mig anledning til at sige til hr. Leif Hermann, at jeg i hvert fald ikke forventer det. Jeg ville have syntes, det var herligt, hvis hr. Leif Hermann uden videre havde kunnet gå ind for forslaget, men jeg forstår, at hr. Leif Hermann i hvert fald har nogle bemærkninger til forslaget af en helt konkret art, som vi må tage fat på og vil prøve at belyse.

Til hr. Knud Lind tror jeg næsten ikke jeg kan sige noget, for i og for sig var hr. Knud Lind jo bare imod det hele, og det må jeg tage til mig og bare konstatere. Jeg tror, at det med de udmeldinger, hr. Knud Lind havde vedrørende disse lovforslag, vil være temmelig umuligt at nå til nogen form for enighed med Fremskridtspartiet.

Fru Marianne Jelved har jeg allerede gjort nogle bemærkninger til. Det er jo helt rigtigt, at det netop drejer sig om at få integreret bæredygtigheden i udviklingen.

Det fører mig hen til nogle bemærkninger til hr. Duetoft, som rent undtagelsesvis savnede at være i regering. Det skal jeg i øvrigt ikke kommentere yderligere, men vil blot gøre den generelle bemærkning, at man naturligvis altid er velkommen til at ringe til ministeriet og få den hjælp, som man har brug for, når det drejer sig om at få forslag forklaret eller andre oplysninger. Vi har i hvert fald forsøgt fra ministeriets side at gøre os umage med at forklare hovedprincipperne i lovforslaget og også besvaret en hel del af de spørgsmål, der allerede er rejst, og vi har da også allerede sendt svarene over på Danmarks Naturfredningsforenings lidt brede henvendelse. På den måde har vi i hvert fald forsøgt at være udvalget behjælpelige, men det er klart, at vi vil gøre, overhovedet hvad vi kan for at gøre det nemmere for udvalgsmedlemmerne.

Hvad angår spørgsmålet om miljø og erhverv, er det samspillet, det drejer sig om. Vi kan ikke bare kun tilgode miljøinteresser eller kun erhvervsinteresser. Kunsten er jo netop samspillet: det er dér, det spændende foregår, det er det, vi skal koncentrere os om. Jeg tror heller ikke, der er nogen bortset fra Fremskridtspartiet, der mener, at vi bare skal køre derudad, og så skal markedsmekanismerne nok ordne det hele. Jeg er i hvert fald glad for de synspunkter, hr. Duetoft gav udtryk for her i dag, for jeg synes, det centrale er at få miljø og erhverv til at hænge sammen, og det drejer sig

om at få et fornuftigt samspil, som også tilgoder de kommende generationer, for det er jo i forhold til dem, vi i virkeligheden for alvor har problemer.

Spørgsmålet om pensionisterne har jeg allerede været lidt inde på og skal ikke kommentere det yderligere, lige så lidt som spørgsmålet om, hvorvidt vi kan nå at blive færdige inden sommerferien.

Jeg kan godt forstå, at hr. Lysholm Christensen, som jo ikke sædvanligvis er ordfører på disse områder, havde vanskeligt ved at hoppe ind i disse lovforslag. Jeg vil takke for tilslutningen til råstofloven og sige, at vi naturligvis vil gå ind i den diskussion om planloven, som jeg allerede har været inde på.

Jeg vil dog gerne lige gøre opmærksom på, at også Chr. Christensen var inde på, at der i en lang række sammenhænge godt kunne være tale om behov for forenklinger inden for miljøområdet. Chr. Christensen nåede ikke at gennemføre nogen af de forenklinger – lad det så være – men det var altså ikke Kristeligt Folkeparti fuldstændig fremmed, at der måske var noget, der skulle ændres i den lovgivning, hvor der havde været så stor knopskydning. Det er blot en helt generel bemærkning.

Når hr. Lysholm Christensen siger, at vi kan klare os med de eksisterende organer, og netop peger på Naturklagenævnet, må jeg gøre opmærksom på, at Naturklagenævnet i sin sammensætning faktisk er en fuldstændig parallel til Overfredningsnævnet, så det er altså det eksisterende, idet der dog blot nu er nogle flere spørgsmål, der kan klages over til Naturklagenævnet, end der var tidligere, nemlig bl.a. nogle spørgsmål inden for zoneloven, men det kan vi komme nærmere ind på. Det er altså det eksisterende, og derfor kan jeg ikke helt forstå indvendingen, men det er muligt, at hr. Lysholm Christensen blot tænker på de 26 fredningsnævn, vi har, og som jeg synes vi har dokumenteret ikke er nødvendige i dagens samfund. Det skyldes også, at vi mener, det er ret afgørende, at kommunerne og amterne og de folkevalgte i kommunerne og amterne kommer på banen her.

Hermed nærmer jeg mig mine afsluttende bemærkninger. Jeg synes også, denne diskussion i nogen grad sætter spørgsmålstejn ved, om vi faktisk kan have tillid til de folkevalgte. Tror vi overhovedet på, at de folkevalgte i kom-